

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.703 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het op 12 januari 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI, loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 28 maart 2008 dient hij een aanvraag in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die verzoeker op 12 januari 2009 ter kennis wordt gegeven en gemotiveerd is als volgt:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Betrokkene legt een nationaal paspoort, uitgereikt op onbekende datum, en een identiteitskaart, uitgereikt op 25.05.1993, van de voormalige Joegoslavische republiek voor. Dat dit onmogelijk kan aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de Joegoslavische republiek sedert 2003 niet meer bestaat en betrokkene geen bewijs (identiteitskaart, nationaal paspoort, UNMIK travel document) levert van zijn huidige Servische/Kosovaarse nationaliteit. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.

Bovendien dienen wij op te merken dat de naam van betrokkene op zijn paspoort als Muhaxheri Sylejmon werd gespeld; op zijn identiteitskaart als Muhadzeri Sulejman, terwijl de aanvraag op naam van Muhahxeri, Sylemon ingediend werd."

Op 12 januari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gesteund op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. De verwerende partij merkt op dat zij repliceert op de aanvoering van de schending van de materiële motiveringsplicht nu het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. De gemachtigde ambtenaar van de minister heeft de beslissing op kennelijk redelijke wijze genomen. Verder diende de gemachtigde ambtenaar van de minister verzoeker geen directe inlichtingen te vragen. De hoorplicht geldt niet. Met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen werd terecht tot de onontvankelijkheid besloten nu de concrete motieven die de grondslag vormen van de bestreden beslissing niet worden weerlegd en verzoeker zelf onzorgvuldig is geweest door geen duidelijke gegevens bij te brengen aangaande zijn identiteit en nationaliteit. De gemachtigde ambtenaar van de minister is zorgvuldig tewerk gegaan.

2.1.3.1. In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting.

In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringplicht aanvoert door te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen hierover het volgende: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd (artikel 2). De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn (artikel 3)." De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De

bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan deze wettelijke voorwaarden. Immers verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft neergelegd en evenmin een geldig motief heeft gegeven dat hem vrijstelt van deze voorwaarde. De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat *“de betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.”* Uit het verzoekschrift blijkt daarenboven dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent daar hij deze betwist. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing betwist en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker betoogt dat de republiek Joegoslavië niet langer bestaat zodat de verwerende partij zijn niet langer geldend paspoort en identiteitskaart ten onrechte niet heeft aanvaard. Deze documenten tonen de identiteit van verzoeker aan. In de mate dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een opsomming geeft van documenten die wel een bewijs leveren van de identiteit, waaronder een UNMIK-document, verwijst de verzoekende partij naar andere beslissingen van de verwerende partij die stellen dat dergelijke documenten niet kunnen aanvaard worden ten bewijze van de identiteit of nationaliteit. Samenhang in de beslissingen van de verwerende partij ontbreekt. Aan de hand van het paspoort en de identiteitskaart kon de verwerende partij weten welk het land van herkomst van verzoeker is. Voorts wijst verzoeker erop dat de uitspraak van de lettercombinatie “XH” in zijn familienaam in het Albanees “DZ” is. Het verschil in letters in de naam vermeld op het paspoort is te wijten aan het Albanese karakter van het paspoort terwijl de naam op de identiteitskaart “Serbo-Kosovaars” is. Op dit vlak mocht de nodige zorgvuldigheid verwacht worden. De motivering is niet correct en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. De motivering is niet juist of juridisch niet aanvaardbaar en is met machtsoverschrijding genomen.

Verder had de verwerende partij minstens direct en persoonlijk inlichtingen aan verzoeker moeten vragen of hem in de gelegenheid moeten stellen stukken over te maken die de toestand geloofwaardig maken.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het KB van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van de identiteitskaart of hij geen bericht heeft gegeven dat hij de nodige demarches heeft aangevat om de wettelijk vereiste identiteitsbewijzen aan te vragen. Uit deze bestreden beslissing blijkt dat verzoeker naliel een geldig paspoort of identiteitskaart neer te leggen. De bestreden beslissing wijst erop dat de republiek Joegoslavië sedert 2003 niet meer bestaat. Verzoeker betwist niet dat hij slechts een oud vervallen paspoort en een vervallen identiteitskaart heeft voorgelegd. Met zijn betoog dat hij geen andere documenten heeft, toont verzoeker niet aan dat het hem onmogelijk is de vereiste documenten te verkrijgen. Evenmin heeft verzoeker in zijn aanvraag of in zijn verzoekschrift redenen te kennen gegeven waarom hij in de onmogelijkheid verkeert de wettelijk vereiste documenten over te maken. Zoals de bestreden beslissing laat gelden is het niet kennelijk onredelijk een nationaal paspoort, uitgereikt op een onbekende datum en een identiteitskaart uitgereikt op 25 mei 1993, documenten van de Joegoslavische Republiek, niet te aanvaarden als geldige identiteitsdocumenten omdat deze documenten vervallen zijn en de Joegoslavische Republiek al sedert 2003 niet meer bestaat. Verder blijkt uit deze documenten onvoldoende dat verzoeker van Servische/Kosovaarse nationaliteit is. Betreffende de ontvankelijkheid van zijn aanvraag beperkt verzoeker zich voor het overige tot het neerleggen van medische attesten en haalt hij medische redenen aan om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen. In de mate dat verzoeker opmerkt dat de verwerende partij in andere dossiers een UNMIK- document niet aanvaardt, kan dit onderdeel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu deze loutere bewering enerzijds niet is

aangetoond en anderzijds verzoeker geen UNMIK-document voorlegt derwijze dat hij geen belang toont bij deze grief en bovendien elk dossier individueel dient behandeld te worden. In de mate dat verzoeker kritiek uit tegen het motief dat wijst op de verschillende spelwijze van zijn naam merkt de Raad op dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief zodat dit onderdeel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker houdt tevergeefs voor dat de verwerende partij niet voldoende zorgvuldigheid aan de dag legde. Ten overvloede merkt de Raad op dat het afwisselend gebruik van zijn naam in het Albanees, dan wel in het "Serbo-kosovaars" niet van die aard is dat ze duidelijkheid verschaft over de identiteit en nationaliteit van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

2.1.3.3. Waar de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur de aangevochten beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding. Tevens dient nogmaals te worden benadrukt dat het de taak is van de vreemdeling die een beroep wenst te doen op de bepalingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet om ofwel een identiteitsstuk voor te leggen ofwel te duiden waarom dit niet mogelijk is. Er bestaat in hoofdte van het bestuur in het kader van een te voeren onderzoek aangaande een aanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet geen verplichting het asiels dossier te controleren nu verzoeker nalaat in zijn aanvraag de redenen uiteen te zetten waarom hij de wettelijk voorziene identiteitsdocumenten niet kan bijbrengen. Betreffende deze voorwaarde stelt verzoeker enkel dat hij "bewijs kan leveren van zijn identiteit" en voegt hij een vervallen document toe. Artikel 7, §2 van voormeld koninklijk besluit voorziet, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard indien de inlichtingen niet, of zelfs slechts gedeeltelijk, bij de aanvraag werden gevoegd. Het bestuur is er niet toe gehouden, nu het verzoeker vrijstaat bij zijn aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing alle documenten over te maken die hij nuttig acht, hem direct en persoonlijk bijkomende inlichtingen te vragen. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de hoorplicht is geschonden houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag omwille van het ontbreken van de wettelijk vereiste documenten hetzij de motivering die verzoeker vrijstelt van het bijbrengen van deze documenten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een partij een gevraagd voordeel – met name de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat de verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofdte van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, valt dit samen met het bovenstaande

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan "van het familieleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM en schending van de rechten van de kinderen zoals bepaald in artikelen 8 en 16 van het Kinderrechtenverdrag."

Verzoeker betoogt dat door hem het verblijf te weigeren terwijl zijn echtgenote en zes kinderen wel gerechtigd zijn om in België te verblijven, het familieleven en de rechten van de kinderen geschonden zijn. Hij verwijst naar de toelichting in de voorbereidende werken van de wet. Hij meent dat het onredelijk is om een inmenging te doen in zijn privéleven en dat van zijn kinderen. Deze inmenging is niet geoorloofd. Hij, zijn echtgenote en zijn kinderen hebben het recht om als familie samen te leven.

2.2.2. De verwerende partij meent dat het middel onontvankelijk is omdat slechts op algemene wijze wordt ingegaan op de schending van de voormelde bepalingen. Zij wijst erop dat de bestreden weigeringsbeslissing en het bevel enkel een tijdelijke verwijdering van verzoeker tot gevolg hebben. Bovendien bestaat er een vonnis van de vrederechter van 19 mei 2006 waar werd besloten dat de verstandhouding tussen de echtgenoten ernstig verstoord is. Verzoeker woont apart van zijn echtgenote en kinderen.

2.2.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat een middel dat desgevallend vaag en op algemene wijze wordt uiteengezet leidt tot de ongegrondheid van het middel maar niet noodzakelijkerwijze tot de onontvankelijkheid. De exceptie wordt verworpen.

2.2.3.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Krachtens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht heeft op een gezinsleven en een privéleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het privéleven niet absoluut is. De gemachtigde van de minister beschikt terzake over een appreciatieruimte in die mate dat hij belangen kan afwegen. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen.

Verzoeker is onderworpen aan de bepalingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf. Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en diende aldus identiteitsdocumenten bij te brengen hetzij omstandigheden aan te tonen die verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het gezinsleven en privéleven en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936). De gemachtigde van de minister beschikt terzake over een appreciatieruimte in die mate dat hij belangen kan afwegen. De Raad wijst verzoeker er voorts op dat de bestreden beslissingen niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van verzoeker tot gevolg hebben. Met betrekking tot het privéleven toont verzoeker niet met concrete elementen aan op welke wijze de bestreden beslissing zijn privéleven schendt. Bovendien heeft de Raad van State echter meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het

privéleven en het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet met concrete elementen aan.

2.2.3.3. Tot slot voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Evenwel brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan waarom het gezinsleven elders onmogelijk zou zijn. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, maakt verzoeker met de loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde verdragsbepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfwetgeving te voldoen (RvS 28 juni 2006, nr. 160.740; RvS, 27 december 2005, nr. 153.187). Bovendien lijkt een tijdelijke scheiding van de kinderen met één van de ouders, waarvan verzoeker overigens niet de noodzaak aantoon, niet in strijd te zijn met de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

2.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere grieven aanhaalt, ook niet wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft en dat verzoeker de correct gemaakte toepassing van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet niet weerlegt.

2.4. Verzoeker heeft geen gegronnd middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.